



Wat voor tijd

Wat gebeurt er allemaal om ons heen? Waarmee worden wij geconfronteerd? Moeten wij ons zorgen maken over onze veiligheid? Drie maal een vraag die je momenteel regelmatig hoort.

Natuurlijk, wij worden geconfronteerd met zaken die wij niet gewend zijn. Beelden in de krant en op de televisie van mensen die zijn gegijzeld, leren ons dat er wel degelijk iets is veranderd. Het wordt nog erger, als niet aan de voorwaarden van de gijzelnemers wordt voldaan, met als gevolg dat de gegijzelde wordt onthoofd. Barbarij, terrorisme of hoe je het ook wilt noemen. Wij dachten allemaal in een tijd te leven, waarin dit soort van zaken niet meer zouden voorkomen. De werkelijkheid wijst echter anders uit. Jammer is, dat door wat er nu gebeurt, mensen met andere ogen naar andere bevolkingsgroepen gaan kijken en dikwijls iedereen over één kam scheren. Ook in Nederland en wellicht ook in Purmerend, ontstaat wantrouwen tegen inwoners met een andere achtergrond. Ik denk dat wij voorzichtig moeten zijn met ons oordeel en realiseren dat wat deze terroristen een godsdienst misbruiken om wandaden te rechtvaardigen. Daarom is het belangrijk, dat wij juist nu laten zien inwoners uit een andere cultuur of met een andere levensovertuiging niet uit te sluiten of met wantrouwen te bezien.

Er zijn natuurlijk ook positieve zaken, zeker hier in Purmerend. Een speerpunt uit ons verkiezingsprogramma was het onderwerp *eenzaamheid*. Tijdens de afgelopen raadsvergadering is hierover vanuit onze fractie, aan

het begin van *De week tegen de Eenzaamheid* een motie ingediend om mee te dingen naar de Koploper status voor Purmerend in de bestrijding van eenzaamheid. Als Purmerend één van de 9 koploper gemeenten wordt, krijgt zij vanuit de landelijke overheid subsidie hiervoor. Deze motie werd bijna unaniem aangenomen. Er was slechts één lid van de gemeenteraad die tegen stemde. Ook het Noordhollandsdagblad heeft door middel van een interview met Eveline Tijmstra een twee pagina's breed artikel geplaatst.

Eenzaamheid wordt door iedereen anders ervaren. Door interviews die gehouden zijn met mensen die betrokken zijn als hulpverlener, wordt geprobeerd beter te begrijpen hoe groot dit probleem is en wat mensen die zich eenzaam voelen doorstaan.

Het bijzondere is, dat veel mensen denken dat eenzaamheid alleen ouderen betreft. Uit onderzoeken blijkt echter dat ook veel jongeren zich eenzaam voelen en zijn. Uit onderzoek is zelfs gebleken dat dit in Purmerend zelfs boven het gemiddelde ligt.

De overheid kan het probleem van eenzaamheid niet oplossen. Er kan echter wel nagedacht worden hoe gefaciliteerd



Jan Schuurin

kan worden dat mensen naar elkaar gaan omzien en een luisterend oor voor elkaar hebben. Als CDA Purmerend hopen wij in onze stad bij te kunnen dragen aan het bestrijden van eenzaamheid.

Jan Schuurin, voorzitter

Op de jeugd gericht

De verkiezingen liggen al weer ruim achter ons en het nieuwe college is ook alweer zo'n vijf maanden aan de slag. Binnen dit college heb ik als wethouder voor het CDA een interessante portefeuille.



Geoffrey Nijenhuis

Een portefeuille die een duidelijke focus heeft op de Purmerendse jeugd. Als jongste collegelid voel ik mij daar dan ook erg prettig bij.

De grootste opgave in mijn portefeuille ligt wat mij betreft de komende tijd in de jeugdzorg. Per 1 januari 2015 wordt de gemeente verantwoordelijk voor de jeugdzorg. Een enorme opgave, waarbij de taken ook nog eens worden overgeheveld met een fikse korting op de budgetten. Uiteraard zijn we als gemeente al geruime tijd bezig met de voorbereidingen op 1 januari 2015. Ik heb er vertrouwen in dat we er klaar voor zijn op 1 januari 2015. Dit vertrouwen baseer ik op de goede en gedreven eigen organisatie. Maar zeker ook op de goede samenwerking met de partners in het veld van de jeugdzorg, waar wij als gemeente al jaren in investeren. Immers, wij hebben de kennis niet ineens allemaal in huis en dat is ook niet nodig als je goed samenwerkt met de professionals in onze stad.

Een ander belangrijk onderdeel in mijn portefeuille is welzijn. Ook hier heb ik veel te maken met de jeugd. Afgelopen maand bestond het kinderparadijs 40 jaar. Ik mocht daar op het terrein een speciale plek openen voor de allerjongsten, 0 tot 6 jaar. Het kinderparadijs was voorheen toegankelijk voor kinderen van 6 tot 12 jaar. Voor ouders met kinderen variërend in deze leeftijdscategorieën is

dit nieuwe plekje voor de kleintjes natuurlijk erg prettig. 40 jaar kinderparadijs is ook niet niks. Al 40 jaar kan de Purmerendse jeugd zich op een positieve manier daar uitleven. Je kunt er koken, hutten bouwen, timmeren of gewoon even lekker genieten van het groen en water. Als kind ben ik er zelf helaas vroeger nooit geweest. Ik zeg expres helaas, want ik heb nu pas ontdekt hoe leuk het daar kan zijn voor een kind. Ik zeg ook helaas omdat ik niet kan koken en klussen. Als ik vroeger wat vaker naar het kinderparadijs was geweest, dan was ik daar heel misschien wel iets beter in geweest.

Dit is een klein kijkje in mijn portefeuille. Mijn volledige portefeuille is: jeugdzorg, jongerenwerk, welzijn, sociale wijkteams, volksgezondheid, kunst en cultuur, toerisme en recreatie en wijkwethouder Weidevenne.

**Geoffrey Nijenhuis,
wethouder**

CDA Purmerend strijdt tegen eenzaamheid

Wat is eenzaamheid nou precies? En hoe kun je het bestrijden? Op deze twee vragen probeert de CDA fractie in Purmerend antwoorden te vinden.

Vlak voor de Week tegen de Eenzaamheid interviewden we verschillende mensen en instanties die met eenzaamheid te maken hebben. Omdat ze vanuit hun werk ermee in aanraking komen, of omdat ze zelf eenzaam zijn.

Wetenschap en onderzoek

Wat zeggen onze geleerden over eenzaamheid? Vanuit de literatuur wordt eenzaamheid omschreven als gemis en teleurstelling. Eenzaamheid is persoonlijk, subjectief en wordt altijd als naar ervaren. In grote lijnen kun je twee soorten eenzaamheid onderscheiden: sociale eenzaamheid en emotionele eenzaamheid. Sociale eenzaamheid ervaar je als je maatjes en contact met mensen

mist. Van emotionele eenzaamheid spreek je als het niet lukt om je gevoelens te delen, het gemis van een intieme partner. In 2013 heeft de GGD Zaanstreek-Waterland onderzoek gedaan naar eenzaamheid onder volwassenen en senioren. Daaruit blijkt dat 41% van de inwoners van 18 jaar en ouder in de regio zich eenzaam voelt. Van de ondervraagden zegt 9% zich zelfs ernstig eenzaam te voelen. Daarmee scoren we in de regio boven het landelijke gemiddelde. Eenzaamheid is een probleem in Purmerend.

Indrukwekkende interviews

De cijfers geven stof tot nadenken. Nog veel meer indruk op ons maakten de gesprekken die we hebben gevoerd over eenzaamheid. Mensen die ons vertelden dat ze zichzelf overbodig voelden, omdat niemand op ze zat te wachten en geen doel meer in het leven hadden. Mensen die ons vertelden hoe ze het misten om hun gevoelens met anderen te kunnen delen, nu hun partner was weggefallen. Mensen die vertelden dat er geen eind komt aan een dag in eenzaamheid, die elke dag worstelen om de dag door te komen. Het raakte ons diep en sterkte ons in de overtuiging dat we hier iets aan willen veranderen.

Week tegen de eenzaamheid

Het CDA doet mee aan de landelijke week tegen de eenzaamheid. Elke dag publice-



Eveline Tijmstra in de gemeenteraad

ren we een verhaal over eenzaamheid. Na deze week is het voor het CDA nog niet klaar, dit is pas het begin. De komende jaren zullen we ons actief blijven inzetten om eenzaamheid in Purmerend tegen te gaan. Door de interviews hebben we veel geleerd. De sleutel tot de oplossing zit verborgen in de verhalen. We zijn er van overtuigd dat het kan.

Wij hopen dat de verhalen anderen inspireren om samen met ons te strijden tegen eenzaamheid. Want alleen samen kunnen we zorgen voor een stad waar iedereen het gevoel heeft er bij te horen.

Eveline Tijmstra,
fractievoorzitter

Mensenwerk bij Humanitas

We zijn te gast bij Piet van Dijk. Na een carrière in het bedrijfsleven is hij in 2001 gaan werken bij TSN Thuiszorg, het vroegere EVEAN thuiszorg.



Piet van Dijk

Op dit moment ondersteunt Piet vooral mensen en gezinnen met ernstige problematiek, die compleet de regie over hun huishouden kwijt zijn. Denk bijvoorbeeld aan mensen die spullen verzamelen tot er geen ruimte meer op de vloer is om over te lopen, maar ook mensen met ernstige verslavingsproblematiek. Zonder uitzondering gaat het om mensen waar psychische problemen ervoor zorgen dat ze het niet meer zelfstandig kunnen bolwerken. Bij deze groep mensen is de kans groot dat eenzaamheid ontstaat. Familie en andere mensen in hun omgeving hebben de neiging om ze te mijden.

Bezuinigingen op de zorg

De wekelijkse hulp in de huishouding is voor eenzame mensen vaak een moment waar ze naar uitkijken. Ben je niet bang dat met een bezuiniging van 40 procent op de thuiszorg, de eenzaamheid toe zal nemen?

"Bestrijding van eenzaamheid heeft nooit in de indicatie gezeten om hulp in het huishouden te krijgen. Sociaal contact is iets dat er bij hoort." Thuiszorgmedewerkers hebben zeker

een signalerende rol. Vaak kennen zij goed alle organisaties in Purmerend en verwijzen mensen door. Als er vanwege de bezuinigingen meer mensen zelf hulp moeten regelen, zou deze signaalfunctie ook over moeten gaan naar de mensen die dan hulp bieden. Hier heb je alleen minder zicht op, want ieder regelt het op zijn eigen manier. Voorlichting over wat er mogelijk en onmogelijk is, als het gaat om het tegengaan van vereenzaming, is essentieel."

Humanitas

Naast zijn werk in de thuiszorg is Piet coördinator bij Humanitas. Daar koppelt hij mensen die eenzaam zijn aan vrijwilligers van Humanitas. Eenzaamheid is een containerbegrip. Mensen die zich eenzaam voelen zijn niet altijd eenzaam. "Als mensen worden aangemeld ga ik altijd eerst zelf op bezoek voor een intakegesprek. Op die manier schat ik in waar de behoefte zit." Soms probeert een vrijwilliger een afspraak te maken, maar lukt dat niet omdat de agenda van de eenzame oudere helemaal vol zit met afspraken. Er is dan sprake van een druk sociaal leven. En toch kun je je dan heel erg eenzaam voelen. Het is een soort eenzaamheid waar de vrijwilliger van Humanitas vaak geen oplossing voor heeft, voor anderen is een praatje eens in de twee weken al genoeg.

Rouwverwerking

Een andere vorm van begeleiding is de hulp bij rouwverwerking. Iedereen komt in zijn leven een moment tegen dat hij alleen verder moet. Dit doet iets met mensen. Mensen die hun partner verliezen voelen zich ook vaak eenzaam. Ze missen de interactie en de vanzelfsprekende manier waarop ze elkaar aanvulden. Hun status verandert en daarmee ook hun sociale leven. Mensen die hun partner verloren, hebben vaak grote behoefte om erover te praten. In hun directe omgeving is er lang niet altijd iemand waarbij ze hun verhaal kwijt kunnen. De eerste maanden is

er vaak veel aandacht en begrip, maar na een jaar verwacht men wel dat je het leven weer opgepakt hebt. Terwijl zo'n rouwproces niet zelden twee jaar duurt. Mensen die verdriet hebben zijn ontwricht. Verdriet voel je in je hele lichaam, het doet pijn. Mensen krijgen er ook vaak fysieke klachten van. Onze vrijwilligers nemen de tijd om stil te staan bij het verdriet. Vaak luisteren ze alleen maar naar de verhalen. Dat is dan ook genoeg.

Wat kunnen we doen in Purmerend?

Eenzaamheid kun je niet alleen oplossen met professionals, dus moet je kijken naar vrijwilligers. "Op dit moment zijn er veel verschillende organisaties bezig met de bestrijding van eenzaamheid. Ik denk dat het goed zou zijn de krachten te bundelen. Nu bellen mensen soms wel met vier verschillende instanties voordat ze een geschikte vrijwilliger hebben gevonden." Het kan ook zijn dat mensen afhaken als het na twee pogingen niet is gelukt. "Het zou mooi zijn om één grote pool van vrijwilligers te maken en dat je naar één punt kunt bellen om je aan te melden." Je hebt dan wel goede coördinatoren nodig om de vrijwilligers aan te sturen. Vrijwilliger zijn is bijna een vak apart, zeker als het gaat om eenzaamheid.

Een taak van de gemeente zou kunnen zijn om familie die mantelzorg verricht beter te begeleiden. Zoons of dochters voelen zich vaak schuldig omdat ze de eenzaamheid en de problemen van hun ouders niet kunnen oplossen. De eerste keer dat de WMO-consulent bij



de mensen thuiskomt zou de familie er bij betrokken moeten worden. Vaak is dit bij ziekte of kort

na het overlijden van een partner. Het 'keukentafelgesprek' is hét moment waarop je mensen

kunt informeren over de nieuwe levensfase die ze ingaan en wat dat kan betekenen voor een gezin. "Wat mij opvalt is dat toch wel heel veel mensen iets voor anderen willen doen. Tegen die mensen zeg ik vaak, doe wat je kunt, maar je houdt het alleen vol als het echt te doen is. Dus ken je grenzen."

Sociaal in de wijk

Debbie Neuteboom van thuis zorgorganisatie Evean is coördinator van 'sociaal wijkteam' Overwhere-Wheermolen.



Debbie Neuteboom

Het wijkteam bereidt zich voor op 1 januari 2015, wanneer de decentralisaties van kracht worden. Gemeenten worden in 2015 onder andere verantwoordelijk voor jeugdzorg en zorg aan langdurig zieken en ouderen. In de nieuwe situatie neemt het 'sociale wijkteam' taken over die voorheen door de rijksoverheid of de provincie werden uitgevoerd. De gedachte is dat gemeenten het dichtst bij de inwoners zitten en deze zorg effectiever, met minder bureaucratie en goedkoper kunnen leveren.

Triton

Het sociale wijkteam Overwhere-Wheermolen is één van de vier sociale wijkteams in Purmerend. Een keer in de week vergaderen de samenwerkende organisaties over bewoners waarvan bekend is dat er hulp gewenst is. De bewoners worden voornamelijk aangemeld door de organisaties zelf. Ook komt het voor dat ze worden doorverwezen door de huisarts. Huisartsen hebben een belangrijke signalerende rol, zeker als het gaat om bestrijding van eenzaamheid. Vooral ouderen komen er vaak. Debbie legt uit dat eenzaamheid vaak verborgen is: "Op het moment dat ouderen binnen

komen in het wijkteam weet ik dat de bewoner in beeld is en blijft. Maar het probleem is dat we te weinig zicht hebben op eenzaamheid onder de onzichtbare ouderen in de wijk. Het is de meest moeilijke doelgroep om te bereiken. Kinderen zijn vaak goed in beeld, omdat ze naar het consultatiebureau gaan en naar school. Ouderen zijn goed in beeld op het moment dat ze een indicatie voor zorg hebben. Juist de groep waar eenzaamheid kan spelen, maar die nog niet in aanmerking komt voor een indicatie is bij het wijkteam nog onvoldoende in beeld."

Werkwijze

Om zich goed voor te bereiden op 2015 is het wijkteam nu aan het proefdraaien. Er wordt gewerkt vanuit de casuïstiek. De hulp richt zich nu grotendeels op gezinnen met kinderen en ondersteuning bij de financiën. Dat wil niet zeggen dat er aan andere vormen van hulp geen behoefte is. Dat zich nu geen mensen met eenzaamheid melden, wil niet zeggen dat ze er niet zijn. Het wijkteam zoekt naar een manier om deze klanten in de toekomst te bereiken. Het inloopsprekuren bij het Wijkplein Where, Triton, is daarvoor waarschijnlijk niet afdoende. Mensen die eenzaam zijn bijvoorbeeld, zullen niet gauw de stoute schoenen aantrekken om naar een inloopsprekuren te gaan. Het is vaak een generatie die niet graag een beroep doet op anderen. Maar ook zijn ouderen fysiek niet altijd in staat om naar buiten te gaan. Hoe bereik je deze groep? Debbie Neuteboom ziet dat er veel betrokkenheid is bij het wijkteam en de instanties. Het liefst zouden we op de fiets de wijk in gaan en aanbellen bij mensen. Het gesprek aangaan op zoek naar eenzaamheid of andere omstandigheden die om zorg vragen. Vanuit de huidige situatie is dat niet realistisch. "We hebben er nu nog niet de mankracht voor."

Rie Belt (89) heeft zelf geen moeite met alleen zijn, maar ziet wel eenzaamheid

Rie is al meer dan 45 jaar een trouwe bezoeker bij de Zonnebloem en zou niet meer weten hoeveel mensen zij in al die jaren heeft bezocht.



Nationale Vereniging

DE ZONNEBLOEM

Ze is de nestor van de afdeling Purmerend 'Boven de Where'. De Zonnebloem heeft aandacht voor mensen met een fysieke beperking vanaf 18 jaar in de vorm van bezoekwerk, begeleiding bij uitjes en vakanties. De meesten zijn ouderen, maar de groep jongeren stijgt. Het gaat erom de sleur van alle dag en daar vaak bijkomende eenzaamheid te doorbreken; nieuwe interesses aan te wakkeren en daarmee de zin in het leven te vergroten. In Purmerend zijn vier afdelingen actief, die nu middenin een fusieproces zitten.

Bij nieuwe aanmeldingen bezoekt de coördinator van de Zonnebloemafdeling de mensen. Zij vertelt wat de Zonnebloem biedt en stemt de wensen en mogelijkheden af. Na het voorwerk zoekt zij naar een match met een passende vrijwilliger. Rie behoort tot één van hen. Meestal gaat ze te voet achter de rollator naar haar adressen. Als het slecht weer is, rijdt het busje voor om bijvoorbeeld de afstand naar de Tien Gemeenten te overbruggen voor haar 14-daags bezoek aan één van de bewoners.

"Ik doe het omdat ik het zinvol vind en graag doe. Er zijn mensen die niet tegen alleen zijn kunnen en het noodgedwongen toch zijn. Een kort gesprek met een luisterend oor en persoonlijke aandacht kunnen wonderen verrichten. Ik ben zelf ook wel eens alleen, maar niet een-

zaam. Mijn kinderen en kleinkinderen komen regelmatig ondanks dat zij het ook druk hebben. Dat geeft veel afleiding. Verder heb ik genoeg te doen met mijn huishouding, de Zonnebloem en het lidmaatschap van twee zangkoren."

Het wensenpakket van Rie ten aanzien van wat de gemeente nog zou kunnen betekenen is gering. Ze woont nog zelfstandig en is redelijk zelfredzaam. Voor haar is beschikbaarheid en betaalbaar vervoer van groot belang. En dat zij met een beetje huishoudelijke- en persoonlijke hulp genoeg energie overhoudt om op pad te gaan voor anderen.

Zolang als de gezondheid het toelaat. Zolang de gemeente niet teveel snijdt in de voorzieningen, snijdt het mes voor Rie Belt aan twee kanten.

Hulp bij rouwverwerking: luisteren naar verhalen kan genoeg zijn

Voor Humanitas-vrijwilliger Rietje van den Molen (64) heeft rouwverwerking vele gezichten. Eenzaamheid is er één van. Angst en boosheid komen voor, soms ook opluchting.



Zes jaar doet zij dit werk met veel inzet. Zij is een van die goed voorbereide vrijwilligers, die uit eigen ervaring weet waar het over gaat. "Interactie tussen mensen is van groot belang bij verwerking van verlies. De grootste klacht die ik waarneem, is dat rouwenden minder mensen op bezoek krijgen. Door vereenzaming ontstaan er ook geen nieuwe initiatieven meer."

Tijdens het gesprek met Rietje ligt het AD op tafel met een artikel over de zorgrobot. "Een wenselijke ontwikkeling? Je kunt er ook drie mensen voor in dienst nemen. Het

kost hetzelfde. Het menselijk contact is zo belangrijk en dat kost nu eenmaal tijd. Ik word tijdens bezoek wel eens geconfronteerd met tijd klokken bij de deur waar zorgverleners moeten in- en uitklokken. Een noodzaak of een gruwel?"

Tijdens de vertrouwelijke gesprekken komen allerlei onderwerpen aan bod. "Ik ga altijd uit van de praktijk, niet vanuit mijn persoonlijke ervaring. Zo blijft er ruimte voor de ander. Het gaat over eenzaamheid, angst voor de toekomst, voor gebrek of een lang ziekbed. Over het verlies van de eigen regie bij bijvoorbeeld het inlossen van een euthanasiewens; omgang met geld of het niet hebben van geld. Ik kan wel eens boos worden om het vertekende beeld dat de maatschappij heeft van ouderen. Dat ze zich wel kunnen redden omdat er geld genoeg voor handen is. Kijk maar naar de schoenen van oudere mensen, die zeggen genoeg," aldus Rietje.

"Hoe mensen met rouw omgaan, hangt ook van de persoon zelf af. Soms zijn mensen het slachtoffer van hun eigen keuzes. In de gesprekken zal ik niet meepraten, maar wel aandragen, koppelen of een keer meegaan. Ik zou niet weten wat je als gemeente nog meer kan doen dan het vrijwilligerswerk ondersteunen. Misschien kan de gemeente helpen bij het mogelijk maken dat alle oudere bewoners in flats met gesloten entrees toegang krijgen tot een persoonlijk alarmeringssysteem. Het oplossen van dit hiaat zou het veiligheidsgevoel en de veiligheid van oudere alleenstaanden aanzienlijk vergroten."

Wordt vervolgd

Actie Zwerfafval zeer geslaagd

Wat een feestje, de #zwerfie-actie met Mona Keijzer, Eveline Tijmstra en andere helden in Purmerend twitterde @Dirrux blij.



Terecht want het was een klein feestje. Zwerfinator Dirk Groot had zijn zinnen gezet op Mona Keijzer en stuurde haar enige tijd geleden een uitnodiging om gezamenlijk zwerfafval te rapen in de Marktstad. En Mona ging erop in, vanwege het maatschappelijk belang. Zij riep wel meteen de steun in van haar oude partijgenoten in het Purmerendse.

Bij aanvang was er in huize Tijmstra koffie met gebak met zwerfie-bingo logo om in de stemming te komen voor de toegestroomde pers en deelnemers. "Ik word nu toch wel zenuwachtig. Ik heb nog nooit zoveel pers om mij heen gehad," verzuchte CDA-fractievoorzitter Eveline Tijmstra. Mona Keijzer, camera en pers gewend, daarentegen bleef in alle vriendelijkheid de rust zelve, in keurig jurkje, maar wel op platte schoentjes. "Wat dacht je!"



Nadat alle CDA-ers zich in T-shirt met logo hadden gehesen ging de groep o.l.v. Dirk van start op de Overweerse Polderdijk, de Burg. D. Kooimanweg op richting Jan van Egmond en park naar het centrum. Een lichte motregen kon de stemming niet drukken. "Oprapen wat je tegenkomt en kijk ook in de struiken," was zijn advies. Verkeersbord, kettinkast, wollen deken, plastic, blik, papier, gevulde vuilniszak met kattenbakafval en heel veel sigarettenpeuken.



Zwerfinator Dirk Groot

De zakken vulden onder begeleiding van goedkeurende en stimulerende opmerkingen van passanten en buurtbewoners. De zwerfvuilactie van Dirk oogst veel bijval. En terecht. De stad moet en kan schoner. Het is niet voor niets dat het CDA de schone, veilige stad tot een van haar speerpunten heeft verklaard. Purmerenders zelf zijn de belangrijkste factor om dit doel te bereiken.

Het was een feestje om hieraan een bijdrage te leveren.

Annemiek Nuijens,
commissielid

Algemeen Opvangcentrum Purmerend Verslag van een werkbezoek

Dinsdag 12 augustus waren we te gast bij Stichting Algemeen Opvangcentrum Purmerend (AOP).

We werden ontvangen door de directeur bij op de thuisbasis van AOP aan het Gouw (nr.10), vlakbij de Melkwegbrug. Na een kort voorstelrondje en een introductie van dedirecteur komt het gesprek al gauw op gang. We vragen hem het hemd van het lijf. Zo leren we dat er op het Gouw zestien woningen zijn

gerealiseerd en dat het nadrukkelijk gaat om tijdelijke opvang voor mensen die door omstandigheden even geen thuis hebben.

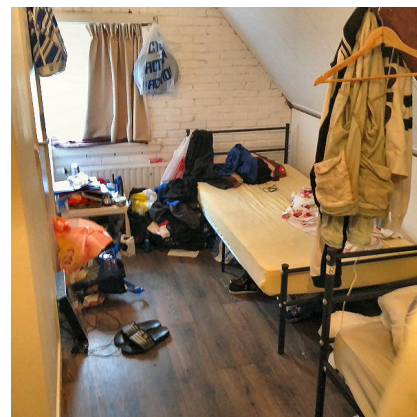
Dat kan bijvoorbeeld zijn omdat ze door een huurachterstand uit

hun woning zijn gezet. Ze krijgen dan een tweede kans. Het is de bedoeling dat de mensen binnen acht maanden een andere woning hebben gevonden. Dat is soms knap lastig. De termijn van acht maanden is vastgesteld toen je nog na acht maanden wachtlijst een sociale huurwoning kon krijgen. Inmiddels bedraagt de wachtlijst acht jaar(!). Toch is het nodig om een duidelijke grens te stellen. De prikkel om uit de maatschappelijke opvang te komen en zelfstandig te gaan wonen moet er zijn. Anders kun je niet meer spreken van tijdelijke opvang. En natuurlijk wordt daar wel een beetje flexibel mee omgegaan als dat echt nodig is. De voorziening staat onder druk. Door nieuwe regels vanuit de rijksoverheid ontvangt AOP alleen nog maar een kleine eigen bijdrage van de bewoners. Terwijl de lage huur voorheen de belangrijkste bron van inkomsten was voor AOP. Hopelijk kan de gemeenteraad iets doen om de pijn te verzachten.

De voorzieningen voor de maatschappelijke opvang en nachtopvang zijn in Purmerend de afgelopen jaren flink uitgebreid. En dit was nodig ook. Nog altijd is de wachttijd voor maatschappelijke opvang drie maanden. Over het algemeen hebben we nu de opvang in Purmerend goed geregeld, maar er kunnen ook een aantal dingen beter. De voorziening staat onder druk. Door nieuwe regels vanuit de rijksoverheid ontvangt AOP alleen nog maar een kleine eigen bijdrage van de bewoners. Terwijl de lage huur voorheen de belangrijkste bron van inkomsten was voor AOP. Hopelijk kan de gemeenteraad iets doen om de pijn te verzachten. Een ander verbeterpunt is de vicieuze cirkel rond de uitkering. Dak- en thuislozen hebben geen woonadres. Zonder woonadres kan je geen uitkering aanvragen. En zonder uitkering kan je geen gebruik maken van de maatschappelijke opvang en heb je

dus ook geen woonadres. Hier moet de politiek echt iets aan doen.

We vervolgen het bezoek naar Casa 24, een voorziening voor jongeren die er in anderhalf jaar tijd leren om zelfstandig te wonen. Ze worden begeleid door maatschappelijk werkers.



We komen binnen precies tijdens kinderbedtijd en mogen een kijkje nemen in de woning voor tienermoeders. Het is een gezellig chaos, de meiden helpen elkaar en voelen zich thuis. De woningen voor moeder en kind zijn klein, maar functioneel en bieden een prima plek om te bouwen aan een eigen toekomst.

Als laatste fietsen we door naar de nachtopvang voor daklozen. Onderweg bespreken we het risico van institutionalisering. Die vinden de voorziening misschien wel zo prettig, dat ze er niet meer weg willen. De nachtopvang is bedoeld als noodopvang, dus je wilt eigenlijk niet dat mensen het beschouwen als hun thuis. Helemaal bij noodopvang moet de prikkel aanwezig zijn om er zo kort mogelijk gebruik van te maken.

Als we aankomen zitten de mensen al buiten te wachten, een uur voordat de opvang open gaat. We maken een praatje en de aanwezigen ver-



Dirk Olsthoorn



tellen dat ze zelf de tuin opgeknapt hebben. Ze zijn er zichtbaar trots op. En terecht, want het ziet er prachtig uit. Ook vertellen ze dat ze zelf allerlei spullen regelen en samen het doen en laten in de opvang in de gaten houden. Doordat ze zich thuis voelen groeit hun zelfvertrouwen. Ze hebben het gevoel ergens bij te horen. Een belangrijke voorwaarden om weer op eigen benen te kunnen staan. De persoonlijke groei van mensen in een noodvoorziening is mooi. Tegelijkertijd vormt het een dilemma. Mensen groeien omdat ze zich thuis voelen, terwijl je je bij een noodvoorziening eigenlijk niet thuis mag voelen.

Het was een leerzaam werkbezoek dat genoeg stof tot nadenken heeft opgeleverd.

Dirk Olsthoorn, commissielid

Werkbezoek Alliander: nadenken over toekomstige energie behoeften

Op 29 augustus werden bestuurders, politici of ambtenaren uit Noord-Holland uitgenodigd door Alliander om van gedachten te wisselen over toekomstige energie behoeften, veranderingen die op komst zijn en keuzes die gemaakt moeten worden. Vanuit CDA Purmerend waren aanwezig Jan Dorrepaal en Kees Paul.

Ter inleiding

Voor 2006 was Nuon een geïntegreerd nutsbedrijf, dat actief was in de hele keten van elektriciteitsproductie tot aflevering bij de klant. In 2006 werd de Wet Onafhankelijk Netbeheer (WON, ook wel de Splitsingswet genoemd) ingevoerd. Deze wet verplicht alle geïntegreerde nutsbedrijven de activiteiten te splitsen in aparte onderdelen voor productie, levering en distributie. Op dit moment is TenneT verantwoordelijk voor het hoogspanningsnet (boven 110kV), Nuon (Vatenvall) voor productie en leve-

ring en Alliander als netbeheerder voor de distributie.

Werkbezoek Alliander

Na de ontvangst op het hoofdkantoor van Alliander in Alkmaar werd een bezoek gebracht aan een transformatiestation bij Oterleek.



Werkbezoek bij Alliander, Oterleek

Dit transformatiestation is een belangrijk knooppunt in de elektriciteitsvoorziening van Noord-Holland boven het Noordzeekanaal. De stroom die afkomstig is van een centrale bij IJmuiden wordt in dit verdeelstation getransformeerd van 150.000 volt naar 50.000 volt.

Het is te voorzien dat de huidige transformatiestations in de provincie nieuwe ontwikkeling in de komende jaren niet meer kunnen opvangen. De vraag naar elektriciteit groeit. Daarnaast wordt steeds meer elektriciteit opgewekt door windmolens en zonnepanelen waarvan de stroomproductie sterk varieert in de tijd omdat die afhankelijk is van resp. windsterkte en zonneshij. Alliander was tot voor kort als netbeheerder alleen verantwoordelijk voor het één richtingsverkeer van producent (b.v. Nuon) naar klant maar zal nu ook aan het verkeer in de omgekeerde richting de nodige aandacht moeten geven. Dit vraagt aanpassingen van het distributienetwerk. Dat betekent o.a. dat in de toekomst een beroep gedaan zal worden op gemeenten om de bouw van meer transformatiestation mogelijk te maken. Het is de bedoeling dat *samen* met alle betrokkenen voor te bereiden. Daar speelt dus de plaatselijke politiek een rol in de keuzes die gemaakt moeten worden.

Proeftuin Heerhugowaard

Heerhugowaard wordt ook wel de Stad van de Zon genoemd. De stad heeft die naam te danken aan het grote aantal zonnepalen dat daar geïnstalleerd is.

Samen met 250 huishoudens wordt in Heerhugowaard, met behulp van een slim energie systeem, flexibele energietarieven en slimme apparaten, onderzocht hoe *vraag en het aanbod* van (duurzaam) opgewekte energie beter op elkaar kunnen worden afgestemd. Op het moment dat veel stroom geproduceerd wordt kan onmiddellijk aan de behoefte van iedereen worden voldaan. Maar, als er bv door een wolk voor de zon tijdelijk te weinig stroom beschikbaar is kunnen alle aanvragen niet tegelijk gehonoreerd worden. Dat kan betekenen dat apparaten (bv wasmachines) in de wacht gezet worden en op afstand gestart worden als de panelen weer voldoende stroom produceren. Door dit te doen wordt het verbruik beter aangepast aan de productie. Dat vereist dus elektronica die de besturing van de privé apparatuur vanuit een centrale mogelijk maakt.



Presentatie

Roelof Potters, binnen Alliander belast met Duurzame Gebiedsontwikkeling, ging er in zijn presentatie van uit dat wonen, werken en transport over 10 jaar niet meer hetzelfde zullen zijn als nu. Naast het werk als netbeheerder investeert Alliander gericht in elektrische mobiliteit, duurzame gebiedsontwikkeling en duurzaam wonen. Aan de hand van concrete cases zoals het stadsverwarmingsnet in Zaanstad en Greenport in Venlo zoomde hij in op de rol van de overheid, burgers en bedrijven en hoe die *samen* tot resultaten komen.

Afsluitende discussie

De bijeenkomst werd afgesloten met een gedachtewisseling van de aanwezige gasten met Jaap Bond (CDA), gedeputeerde Duurzaamheid van de provincie Noord-Holland en Peter Molengraaf, voorzitter Raad van Bestuur van Alliander. Daarbij werd de nadruk gelegd op de kansen en uitdagingen in Noord-Holland op het gebied van de energietransitie. De boodschap was duidelijk: *die transitie gaat alleen lukken als we het samen doen.*

Kees Paul,
redactie Nieuwsbrief

Wonen langs De Where?

Tijdens de raadsvergadering van september lag de vraag op tafel. Of en hoe het huidige bedrijventerrein De Where, gelegen op de kruising van De Where met de Purmerringvaart, omgevormd moest worden naar een woningbouwlocatie.



Als men in ogenschouw neemt dat het terrein, midden in de stad en langs het water ligt, mag duidelijk zijn dat De Where een prachtige locatie is voor woningen. Voeg daarbij de verpaupering van het huidige bedrijventerrein door leegstand, braak liggende terreinen en verloedering van veel gebouwen. Dit lijkt dan ook op het eerste gezicht een eenvoudige keuze. De praktijk is echter weerbarstiger. Door de huidige slechte woningmarkt is het plan namelijk niet realiseerbaar zonder aanzienlijke verliezen. Hoewel de gemeente deze verliezen deelt met de twee andere projectontwikkelaars die ook grond in het gebied bezitten, betekent dit toch in een verliespost voor de gemeente. Bovendien wordt het plan gefaseerd ontwikkeld in de hoop de aanvangsverliezen in

een tweede fase goed te maken. Gevolg hiervan is wel dat de eerste woningen lastiger te verkopen zijn, aangezien gezocht wordt naar pioniers die voor een onbepaalde tijd naast een oud bedrijventerrein willen wonen. Desondanks staat voor het CDA vast dat niets doen geen optie is. Wij zijn bereid een aanvangsverlies te nemen als dat betekent dat er een begin wordt gemaakt met het stoppen van de verloedering en het opknappen van het gebied. Het voorliggende voorstel gaf echter onvoldoende duidelijkheid over hoe wordt omgegaan met de mee- en tegenvallers in zowel de huidige als nog komende fasen en onder welke voorwaarden gestart wordt met deze volgende fasen.

Dit is de rede geweest dat het CDA samen met de VVD, de Stadspartij en het AOV een motie heeft ingediend die oproept om in de op te stellen overeenkomst minimaal de bovenstaande punten volledig inzichtelijk te maken voor de gemeenteraad en ervoor te zorgen dat de gemeente en de ontwikkelaars op volledig gelijkwaardige wijze in dit project participeren zodat (toekomstige) opbrengsten en kosten op een evenredige wijze over alle partijen worden verdeeld.

Pascal Verkroost, raadslid

Foto's van de actie zwerfvuil

Zie ook artikel op pagina 5 en 6



overweldigende belangstelling van de pers

Steenwerpen

Het CDA heeft op 11 september tijdens de feestweek meegedaan aan de competitie 'steenwerpen'. Hieronder een paar foto's ter herinnering aan dat evenement



Van het bestuur

Bijeenkomsten

- Landelijk CDA-congres: 8-11-2014, Alkmaar
- ALV CDA-NH: 11-12-2014
- ALV CDA-P' end: 17-2-2015

Kopij voor 24 december sturen naar kees.paul@upcmail.nl

Secretaris bestuur:

Mw. Sjoeky Brak

Sawahstraat 43

1448 BB Purmerend

Telefoon: (0299)414600

E-mail: sjoeky.brak@gmail.com